

Og hvad der er af en væsentlig Bigtighed, og hvad de ærede Medlemmer, som lægge en saa særdeles stor Vægt paa den mathematiske Kyndighed og Medhjælp i denne Art af Sager, ikke bør overse, det er dette, at man ikke kan være sikker paa at have en saadan Kyndighed tilstede i Finantsministeriet paa de Steder, hvor Forretningerne efter deres Bessaffenhed naturligen maae henlægges. Det forekommer mig ogsaa, at naar det hverken fra Finantsministeriets eller fra Livrenteanstaltens Side ønskes, at de omtalte Sager henlægges under Finantsministeriet, saa mangler der al tilstrækkelig Grund til herfra at søge at fremtvinge en saadan Ordning.

Med Hensyn til det subsidiaire Forslag under Nr. 2 maa jeg bede ærede Medlemmer om at erindre, at, hvad man der forlanger, det er, at Anstalten skal splittes, om jeg saa maa sige, i 5 forffjellige Instituter. Den Adskillelse, som hidtil har fundet Sted, har allerede været forbunden med ikke saa lidt Besværlighed; men nu vil man ikke blot, at den fremdeles skal kunne vedblive at eksistere som en Bogholderisag, men man vil ved at holde de enkelte Fonds som særskilte tillige tvinge Anstalten til at optræde i 5 forffjellige Egen-skaber, overfor Creditorerne og Debitorerne i Anstalten. — Forsaavidt man ved dette Forslag ogsaa nærmest har tænkt paa de pligtige Interesenter, saa tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa Lovforslagets § 20, hvor det udtrykkelig er paabudt, at der skal føres særlige Bøger for de pligtige Interesenter, og at Opgjørelsen skal være særlig for disse, og saa hvad Ansvarer betræffer. Forsaavidt man væsentlig maatte nære Frygt og Betænkelighed overfor disse, forekommer det mig, at denne Frygt tilstrækkelig maa fjernes ved de Fordringer, der saaledes gjøres i § 20. — Naar det af flere ærede Talere er blevet fremhævet, at Fondene, trods den Fællesskab, der er i Bestyrelsen, hidtil dog ere vedblevne at holdes som særlige Fonds under Bestyrelsen, da maa jeg bemærke, at dette væsentlig har sin Grund i, at man ved at holde dem som særlige Fonds — ialfald som en Bogholderisag — lettere kunde komme til en klar Forestilling om, hvorvidt de Tarifer, som man havde

faaet fra andre Steder, i de forffjellige Retninger vare stemmende med Forholdene her hos os, eller om det maatte vise sig, at Erfaringerne her førte til andre Resultater end de Tarifer, som Erfaringerne andesteds havde givet. Jeg vil navnlig i saa Henseende fremhæve, at det vil være et af de væsentligste Fremskridt, der vil skee ved den nu foregaaende Opgjørelse, at man kommer til at indsee, at Tariferne paa enkelte Steder have været for lavt, paa andre Steder for høit ansatte, og at man ved at faae en Opgjørelse saa god, som den overhovedet kan faaes, bliver istand til at rette disse Fejl. — Jeg skal slutte med at gjentage, at jeg ikke seer mig istand til at modtage noget af de tvende under Nr. 1 og 2 opførte Forslag.

David: Ja, det gjør mig naturligtvis ondt, at den høitærede Finantsminister ikke troer sig istand til at modtage de under Nr. 1 og 2 af mig stillede Forslag, men det kan ikke være nogen Bevæggrund for mig til at opgibe det, om hvis Rigtighed jeg er overbevist. Jeg maa henstille til det høie Thing, hvorvidt det finder de af den høitærede Finantsminister anførte Grunde overbevisende eller idetmindste klare nok til at bestemme dets Afstemning. Hvad mig angaaer, da skal jeg ikke nægte, at jeg ikke seer mig istand til at forstaae den Hovedgrund, som den høitærede Finantsminister anførte, men som forekom mig at være mere ideel end virkelig og reel, den nemlig, at der bagved mit Forlangende, skulde ligge en Anerkjendelse af, at Anstaltens Interesenter skulde have en Andeel i disses Ovrskud. Jeg tvivler om, at dette Argument vil formaae at gjøre noget særdeles Indtryk hos Noget, der har fulgt de paagjældende Anstaltens historiske Udvikling. Eigesom jeg er fuldkommen overbevist om, at dette Argument ikke har nogen Vægt, saaledes kan jeg, forsaaavidt som den ærede Minister ved samme særlig maatte have sigtet til mig, ikke nægte, at jeg ikke engang har kunnet forestille mig, at et saadant Argument vilde kunne komme frem. Men hvad Argumentet tvivrigt angaaer, da maa enhver enkelt Personlighed bedømme, hvad Vægt han vil lægge paa dette Argument, som den ærede